

Wat gebeurde er met Marco Veloce?

Frans de Haan

In: Weg ? Het vertrek van Marc Peeters uit een Leids peloton

Hij wist niet meer wanneer hij voor het eerst iets had gemerkt. Nee, vraag er maar niet naar. Het zou hem opnieuw tot een stil en langdurig peinzen veroordelen. Over het moment. Nee, niet over het moment, dat zou nog kunnen suggereren dat zijn leven slechts één wending had gekend, één korte episode waarin de transformatie plaats zou hebben gehad, alsof hij een rups was die op een goede dag had besloten om voortaan als vlinder in het telefoonboek te worden vermeld. Dat was niets voor hem, hij hield niet van rupsen en telefoonboeken. Nee, het is niet een moment geweest, maar een kluwen van gebeurtenissen, een aaneenschakeling van ingrepen in zijn bestaan waarover hij geen controle had kunnen krijgen. Machteloos had hij al die tijd moeten toekijken. Toch zijn er mensen die beweerden dat ze een meewarige glimlach op zijn gezicht hadden bespeurd. Alsof het er eens van moest komen.

*

Het was niet zo dat zijn geheugen hem in die tijd geheel in de steek had gelaten. Hij kon zich toen nog wel iets herinneren. Hoe hij vroeger, lang voordat hij was uitgegroeid tot de vermaarde klimmer die hij zoveel jaren is geweest, was uitgelachen om zijn slungelachtige verschijning, om zijn gekromde rug, om zijn teruggetrokken optreden in het vrolijk vreemdelingenlegioen dat elk peloton is. Dat lachen had hij hen later afgeleerd. Niet zo zeer door een reeks van klinkende overwinningen, nee, hij had zijn talent nooit ten volle benut, daar was hij zich van bewust, maar door zijn flitsende demarrages op de meest onverwachte momenten, op de flanken van de Col de la Morte, langs de kapellekens van de Muur van Huy, ach, waar niet eigenlijk. Zo had hij zich het respect van zijn concurrenten verworven. Zij wisten dat zij hem in de sprint konden verslaan, dat één bruusk uitgevoerde stuurbeweging voldoende was om hem te laten foeteren over het onuitroeibare kwaad dat mensen blijkbaar met zich meedragen. Maar bij aankomsten bergop, bij eenzame tijdritten in geaccidenteerd terrein, was hij hen meer dan eens te snel af geweest. Dan stond hij hen op te wachten bij de finish, met zijn fiets aan de hand, de onvermijdelijke beker onhandig onder zijn arm geklemd, de hunkerende ronde-miss

onbedoeld degraderend tot een muurbloempje. Het was geen superioriteit, zei hij dan, maar ook geen toeval, dacht hij. Anecdotes uit zijn lange carrière, die hem hadden gemaakt tot wat hij was. Maar naarmate het proces verder voortschreed en de climax in zicht kwam, was er een sluier van mist over zijn herinneringen heen gevallen, opnieuw reed hij alleen in de finale.

*

Vraag hem niet alleen niet naar het moment, maar evenmin naar de reden. Bijna zijn hele leven had hij op zijn eigen, bescheiden wijze gestreden tegen het monocausale denken, alsof ook maar de onbenulligste gebeurtenis kon worden herleid tot één aanwijsbare oorzaak. Niet dat hij een aanhanger was van de chaos-theorie, nee, hij geloofde heilig in het principe van de omtrekkende beweging, het rondcirkelen om een idee, het proeven van de bewijsmogelijkheden, net zo lang tot de meest aannemelijke verklaring zich als een uilebal liet uitbraken. Dat geloof was zelfs zo sterk, dat hij meende dat zijn cyclische denktrant hem in de armen van het cyclisme had gedreven. Toch had hij wanhopig naar een oorzaak gezocht. Waarom hij? Waarom niet één van die andere oudere renners die zich voor god, volk of vaderland jarenlang hadden laten geselen door kou, regen, honger en totale uitputting. Waarom niet één van die jonge knapen, met hun grote mond, flitsende kleding en vette contracten nog voordat ze ook maar iets hadden gepresteerd wat waard was om te worden onthouden. Waarom hij? Ergens was sprake van een vermoeden, heel vaag, tevergeefs had hij geprobeerd dat te onderdrukken. Was het niet zo dat als iets stond te gebeuren zoals hem nu was overkomen, dat hij daarvoor de meest aangewezen persoon zou zijn ?

*

Het is koud in de schuur die ze voor hem hebben gereserveerd zo lang ze niet weten wat ze moeten doen. Alsof hij verantwoordelijk is voor hun verbazing, hun besluiteloosheid, hun ongeloof voor hetgeen onder hun ogen is gebeurd. De wind sluipt met horten en stoten langs een kier van de deur, het stof op de grond dwarrelt telkens even op en gaat even geduldig weer liggen op een andere plaats. Iemand die per ongeluk de schuur zou betreden, die het geduld zou kunnen opbrengen om zijn ogen te laten wennen aan het schaarse licht, die uit erkentelijkheid voor alle wielersprestaties die ooit zijn geleverd de fiets zou beroeren die daar zo liefdeloos tegen de muur is gezet, die

achteloos de krant bekijkt die onder de ketting is gelegd alsof hij een vrachtwagen is die olie lekt, die uit pure nieuwsgierigheid de krant openslaat, die zou het volgende lezen. Hoe hij, nog als twee-eenheid, als de wielrenner Marco Veloce met zijn vermaarde Faggin-fiets, als één van de kanshebbers was gestart in de Tour de la Transformation. Hoe hij de eerste vlakke etappes matig was doorgekomen, maar dankzij enkele behendige manoeuvres en met hulp van een paar buitenlandse teams toch steeds vooraan wist te eindigen. Hoe hij, toen de uitlopers van het hooggebergte zich aandienden, zijn shirt had rechtgetrokken, zijn rug nog meer had gekromd en in de eerste bergrit een ogenschijnlijk beslissende voorsprong had genomen op zijn belagers. Hoe hij in de daaropvolgende bergritten deze afstand verder had weten uit te breiden, hoe hij met speels gemak de tijdrif op de voorlaatste dag naar zijn hand had gezet. Maar ook hoe hij, en daar pas laten velen de meest merkwaardige geschiedenis in de wielersport ten onrechte beginnen, op de slotdag vanaf de start een verkrampte indruk had gemaakt, alsof de aandacht van de vele toeschouwers hem langzaam maar zeker verpletterde, alsof hij zich geen houding meer wist te geven aan zijn twee-eenheid, hoe hij halverwege de koers zijn hoofd op het stuur moest leggen om zijn spieren te ontspannen, hoe zijn hoofd en zijn armen zich langzaam maar zeker versmolten met het stuur, hoe zijn romp aan de bovenbuis kleefde en deze liet opzwellen tot een diameter waar hij altijd een verklaard tegenstander van was geweest, hoe hij op enkele kilometers van de aankomst de controle verloor over zijn benen, zijn lange tanige benen die hem bij een vlakke etappe als van vandaag nooit in steek hadden gelaten, hoe zijn benen zonder enig snelheidsverlies volledig vergroeiden met het frame, hoe hij, niet als twee-eenheid maar enkel als fiets moeiteloos het gehele peloton passeerde, niet alleen de moegestreden knechten en de jongelingen die zich niet vooraan durfden te vertonen, maar ook de wegkapiteins die met een laatste aanwijzing hun sprinters in stelling wilden brengen, hoe hij ingetogen maar waardig als eerste de finish passeerde.

Frans de Haan